

Orbán "szödi" beszéde

2011 november 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Mit is mondott Orbán Viktor október 24-én elhangzott parlamenti beszédében? Idézzük a f? tézist: „Nekünk a magunk útját kell járni, ragaszkodnunk kell a saját, s?t mondhatnám, sajátos észjárásunkhoz és a saját, mondhatnám, sajátos megoldásainkhoz.

Nincs kit másolnunk, nincs kinek a példáját követnünk.” És végül: „*Éppen 1956 példájából kiindulva, tudnunk kell azt is, hogy mi senki másra nem számíthatunk, csak magunkra. Senki más nem fog értünk egy f?szálat sem keresztbe tenni, ezért mi, magyarok csak magunkban bízhatunk, és csak egymásra számíthatunk.*” Ezen talán azért nem lep?dött meg senki, mert egy ideje tudjuk, hogy így van, szinte közhelynek t?nhet... Már, ha közben megfélelkezünk arról, hogy két évtizeden át gyakorlatilag minden kormány folyamatosan az ellenkez?jét hangoztatta. Nemzetstratégia gyanánt úgyszólván mindenben a nyugati példákat kellett követnünk: a gazdaságban, a törvénykezésben, a politikában és a kultúrában egyedül a nyugati típusú fogyasztói társadalom és piacgazdaság példája volt irányadó. Az uniós integrációnak rendeltünk alá minden saját érdeket és jogszabályt. A Nyugat volt a szabadság és a jólét kulcsszava, a kultúra és a civilizáció egyedül üdvözít? útja és példája.

Éppen ez a nyugati modell, ez a csodálatos ország- és bolygófogyasztói modell vezetett minket ebbe az adósságcspadába, ez a gyarmatokhoz ill? szemlélet vezetett a közvagyon elidegenítéséhez (egész iparágak felszámolásához, amib?l most valamiért csak a cukoripart szokás emlegetni). A globalizáció e modellje olyan morális-kulturális önfeladáshoz vezetett, amellyel a sokat emlegetett gazdaságánál is nagyobb és súlyosabb adósságot halmoztunk fel. Magunkkal és egymással szemben, örökségünkkel és örökösainkkel szemben. Vajon mi értelme az utolsó svájci frankig törleszteni egy ország pénzádósságát, ha közben akármilyen nyugati cuccot, slágert vagy filmet továbbra is többre tartunk a sajátunknál, illetve a velünk sorsközösségben lev? országok-népek kultúrájánál vagy termékeinél? Ha egy országban a gyerekek már globáldroidként „szocializálódnak”, és ami még saját kultúra lehetne, az múzeumba való folklórként jelenik meg, akkor mivel vagyunk leginkább adósok? Amíg ebben nem lesz dönt? változás, addig a legjobb szándékú politikusi nyilatkozat is hiábavaló, és érdemi visszhang nélkül marad a társadalomban. Nem attól lesz egy ország kultúrája a sajátja, avagy nemzeti, hogy elvbarátokat neveznek ki bizonyos posztokra, vagy az illetékesek hazafias szövegeket mondanak. A saját kultúra hiányának legbiztosabb jele, ha a gyarmatsorsra kárhóztató népi-urbánus, nemzeti-globálliberális kultúrharcban merül ki egy ország kulturális élete.

Mondjuk már ki végre: az utóbbi két évtized nagyobb kárt okozott önértékelésünk és kultúránk szempontjából, mint az el?z? átkos négy évtized, mert akkor legalább az emberek jelent?s része végig tudta: ez nem a mi rendszerünk, ez elnyom és kifoszt minket, ezek itt gyarmattartók, akik nem a mi érdekeinket képviselik, ezt valahogy túl kell élni, a gyerekeknek el kell mondani az igazat, hogy nem úgy van. Az utóbbi két évtizedben viszont lényegében mégiscsak elhittük a rendszerpropagandát, mint '56-ban a Szabad Európa propagandáját. Olyan jól hangzott, hogy minden jóra fordul majd, mert jönnek és segítenek, hogy nálunk is olyan legyen minden, mint náluk – csak tartsunk még ki...

Történelmi hiba volt. Nemcsak két elvesztegetett évtized, hanem az utóbbi sok évtized emberi-kulturális értékeinek példátlan elherdálása, elidegenítése. Újabb, erkölcsi-kulturális Trianon, amiért sovány vigasz, ha ezúttal nemcsak minket csonkított, hanem globálisan a nyugati fogyasztói modellt átvevő minden ország lényegében ugyanígy járt. Maguk a vezető szerepet játszó nagyhatalmak, a példaként emlegetett bezzegországok, az amerikaiak és a britek is elglobalizálták szinte mindenüket, amiről számot kellene adniuk örökösöknek: az élhető környezetet, ünnepeiket, a közösségek eleven életét jelentő kultúrájukat. Ez a legpervverzebb a totális rendszerekben, ahogy saját gyermekeiket, saját kultúrájukat és jövőjüket is maguk alá gyűri és felfalja egy embertelen ideológia: esetünkben a bolygófogyasztói társadalom piacdiktatúrája. Inkább ne is beszéljünk róla! Már látjuk a végét, és jobb azzal foglalkozni, ami mostantól ehelyett lesz.

Hiába veszi a bátorságot egy kormányfő, hogy kimondja, amit húsz éven át mindenki elhazudott-elsumákkolt, mert közben olyan primán sikerült átprogramozni a megmondókat és a közvéleményt, hogy lényegében meg sem hallják, mit mondott. Gyurcsány szödi beszéde óriási botrányt kavart. Csupán negatív tanulságokkal bírt, és csupán egyetlen kormányra nézve leplezte le a hazugságot. Orbán „szödi” beszéde viszont az utóbbi két évtized minden magyar kormányának stratégiai tévedését és hazugságát mondta ki. Várom, hogy a közbeszéd fő témájává válik, hogyan tovább ennek ismeretében, de gyakorlatilag semmi. Jól mutatja a szellemi mélypontot, ahova sikerült eljutni, hogy ez a kérdés lényegében érdektelenségbe fulladhat ma Magyarországon. Pedig amíg nem tudjuk elkezdni kimondani, hogy mi van, addig marad ugyanaz a globális hazugság – tovább hallgatjuk ugyanazokat a slágereket, nézzük ugyanazokat az elvagyódást közvetítő filmeket-klipeket-képeket, fogyasztjuk a másoknak hasznot hajtó tömegtermékeket, és szajkózzuk tovább a piacdiktatúra csasztuskáit, a globalizáció marketingszlogeneit, tovább vágyjuk a bennünk elültetett fogyasztói vágyakat, amelyek emberhez méltatlanok, legfeljebb egy droidhoz illenek. Önmagunk Avatarjává válva tovább lájkolunk egy szemünk láttára csúdbe menő rendszert. Pedig legfőbb adósságunkat még el sem kezdtük törleszteni.

Kardos Gábor, magyarhirlap.hu

Ajánló